

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Concilivm Carnotense Pro Expeditione In Terram Sanctam suscipienda
indictum anno Domini MCXLVI. sub Eugenio papa III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

• CONCILIVM CARNOTENSE ANNO
CHRISTI
1146.
PRO EXPEDITIONE IN TERRAM SANCTAM
fufcipienda indictum anno Domini MCXLVI. sub Eu-
genio papa III.

NOTA.

• *Concilium.*] De tempore indicti Concilii & rebus in eo gestis ex diuersis epistolis sancti Bernardi cardinalis Baronius tomo 12. annualium, anno 1146. ista scribit quæ sequuntur:

Petrus Clu-
niacensis
lib. 6. epi-
stola 19.

Interea autem in Galliis feruet opus parandæ expeditionis in terram sanctam: cuius causa promouendæ statuitur certa dies, certusque locus Concilii celebrandi. Dies indicitur tertia dominica post pascha, & locus deputatur, Carnotum ciuitas. De his enim ita sanctus Bernardus in epistola ad Petrum abbatem Cluniacensem: *Episcopi Francia vna cum domino rege & principibus tertia dominica post pascha apud Carnotum venturi sunt, & de verbo hoc tractaturi: vbi vniuersam mereamur habere presentiam vestram. Quia enim magnis omnino magnorum virorum consiliis hoc verbum constat egere, gratum profecto obsequium prestabitis Deo, si negotium eius a vobis non duxeritis alienum, &c.* Multis quidem eum inuitat; sed indictum iam ab ipso omnium priorum Cluniacensium capitulum ne ire posset eum detinuit, vt eius literæ ad sanctum Bernardum redditæ docent, in quibus hæc inter alia: *Quem enim Christianum, in Christo suo aliquam spem habentem, fama tam lamentabilis non moueret, qua, vt ex literis etiam domini abbatis sancti Dionysii comperi, iam pene vbiq; diuulgatum est, fratres Templi, regem Hierosolymitanum, ipsam insuper dominicam ac saluatricem Crucem, in vrbe Antiochena cum aliis multis obsessos; ac, nisi manus Domini in brachio extento cito succurrat, omnes in breui captiuandos? Quem non moueat, ne forte terra illa sancta a iugo impiorum, tantis patrum laboribus, tanto Christianorum sanguine ante non multum temporis cruta, rursus impiis & blasphemis subdatur? Quem non moueat, si tam salubris peccatorum penitentium via, qua, vt dignum est credere, innumera peregrinantium millia a quinquaginta iam annis inferis abstulit, & celo restituit, nequam Saracenorum obice obstante, claudatur? Absit, absit, &c.*

Idem ibi-
dem episto-
la 20.

Carnotense
Concilium
agitur pro
decernenda
expeditio-
ne.

Extant de his ipsæ Sugerii abbatis sancti Dionysii tunc datæ literæ ad eundem Petrum Cluniacensem, inuitantis ipsum ad indictum ea de causa Concilium; & ipsius Petri ad eum eiusdem argumenti redditæ literæ, quibus & significatur idem Concilium fuisse generale ex omnium Galliarum prouinciis episcopis & archiepiscopis. Conuenerunt igitur vndique ex Galliis Carnotum archiepiscopi, episcopi, & abbates: astitit & rex vna cum principibus regni. Quid actum ibi? Illud in primis plane mirandum, quod obstupescit omnes audientes: dum videlicet ibi totius belli dux ipse sanctus

ANNO
 CHRISTI
 1146.

Bernardus omnium consensu deligitur, qui principem militiae agat, cui milites omnes & principes ipsi subiicerentur. Hoc decretum in Concilio consensu omnium. Hæc ne tu putes fabulam, describenda hic sunt literæ sancti Bernardi ad Eugenium papam de his agentis, primumque studium Eugenii ex scriptis ab eo literis commendantis, eundemque ad vltiora hortantis, atque ad postremum quid actum in Carnotensi Concilio enarrantis, sic enim se habent:

Non est leue verbum quod sonuit: triste satis & grane est. Et cui triste? imo cui non triste? Soli filii iræ iram non sentiunt, nec tristantur tristibus, sed letantur & exultant in rebus pessimis. De cetero communis tristitia est, quia communis est causa. Bene fecistis, iustissimum zelum nostræ Gallicanæ ecclesiæ collaudando, & corroborando auctoritate literarum vestrarum. Non est, dico vobis, in causa tam generali & tam graui tepide agendum, sed ne timide quidem. Legi apud quemdam sapientem: Non est vir fortis, cui non crescit animus in ipsa rerum difficultate. Ego autem dico: Fideli homini magis & inter flagella fidendum. Intrauerunt aquæ vsque ad animam Christi, tacta est pupilla oculi eius. Exerendus est nunc uterque gladius in passione Domini; Christo denuo patiente, vbi & altera vice passus est. Per quem autem, nisi per vos? Petri uterque est, alter suo nutu, alter sua manu, quoties necesse est, euaginandus. Et quidem de quo minus videbatur, de ipso ad Petrum dictum est: Conuerte gladium tuum in vaginam. Ergo suus erat & ille, sed non sua manu utique educendus. Tempus & opus esse existimo, ambos educi in defensionem orientalis ecclesiæ. Cuius locum tenetis, zelum negligere non debetis. Quale est hoc principatum tenere, & ministerium declinare? Vox clamantis: Venio Hierosolymam iterum crucifigi. Ad quam vocem etsi alii tepidi, alii & surdi sint, successori Petri dissimulare non licet. Loquetur & ipse: Etsi omnes scandalizati fuerint, sed non ego. Nec terribitur damnis prioris exercitus, quibus magis refarciendis operam dabit. Numquid ideo non debet facere homo quod debet, quia Deus facit quod vult.

Bernardi
 epist. 26. de
 rebus gestis
 in Carno-
 tensi Con-
 cilio.

De duobus
 Petri gla-
 diis.

Iuan. 18.

Matth. 26.

Ego vero pro tantis malis, tamquam Christianus & fidelis, meliora sperabo, & omne gaudium estimabo, quod in varias tentationes incidimus. Reuera panem doloris comedimus, & potati sumus vino compunctionis. Quid diffidis, amice sponsi, quasi non more suo vinum bonum seruauerit vsque adhuc benignus & sapiens sponsus? Quis scit, si conuertatur & ignoscat Deus, & relinquat post se benedictionem? Et certe sic operari, sic iudicare, superna diuinitas solet: scienti loquor. Quando autem magna bona mortalibus prouenerunt, qua non magna prouenerint mala? Nam, ut cetera taceam, nonne illud vnicum & singulare beneficium nostræ salutis precessit mors Saluatoris? Tu ergo, amice sponsi, amicum te in necessitatem probato. Si triplici illo amore, de quo tuus interrogatus est prædecessor, tu quoque toto corde, tota anima, tota virtute Christum diligis, ut oportet, nihil reseruabis, nihil dissimulabis in tanto periculo sponse eius: sed quidquid habes virium, quidquid zeli, quidquid sollicitudinis, quidquid auctoritatis, quidquid potestatis, impendes. Singulare periculum singularem exigit operam. Fundamentum

Romani
 pontificis,
 esse in hoc
 opus in-
 cubere.

concutitur, & tamquam imminente ruina totis est nisibus occurrendum, & hac propter vos fidenter quidem, sed fideliter dicta. Subdit autem de his quæ gesta essent in Conuentu illo Carnotensi his verbis: De cetero verbum illud, quod iam, ni fallor, audistis: quomodo videlicet in Carnotensi Conuentu (quonam iudicio satis miror) me quasi in ducem & principem militia elegerunt: certum sit vobis, nec consilii mei, nec voluntatis mea fuisse vel esse, sed nec possibilitatis mea, quantum melior vires meas, peruenire usque illuc. Quis sum ego ut disponam castrorum acies? ut egrediar ante facies armorum? Aut quid tam remotum a professione mea, etiamsi vires suppeterent, etiamsi peritia non deesset? sed neque hoc meum est vestram docere sapientiam, nostis hac omnia. Tantum obsecro per illam caritatem, qua mihi specialiter debitor estis? ne me humanis voluntatibus exponatis; sed, sicut singulariter vobis incumbit, diuinum consilium perquiratis, & operam detis ut sicut fuerit voluntas in celo, sic fiat. Hucusque ad Eugenium papam sanctus Bernardus, in spiritu quidem ardoris eum hortando, & spiritu humilitatis eius consilium rogando de his quæ essent agenda.

Sanctus Bernardus eligitur bellidux primarius.

ANNO
CHRISTI
1146.

CONCILIVM PARISENSE
CONTRA GILIBERTVM PORRETANVM
Pictauesem episcopum congregatum anno Domini
MCXLVII. tempore Eugenii papæ III.

ANNO
CHRISTI
1147.

NOTA.

Causa & acta Concilii.
Porretanus quis & qualis, quæve eius hæreses.
Causa Concilii.

Concilium.] Causam & acta Concilii, personam, mores & dogmata Porretani describens Otto Frisingensis libro 1. de gestis Friderici primi cap. 50. & nonnullis sequentibus ista refert quæ sequuntur: Igitur ut ad id, a quo digressa fuit, redeat oratio, prætaxati archidiaconi, adscito sibi tanta auctoritatis & estimationis viro abbate Bernardo, episcopum Gilibertum eadem qua prædictum Petrum via damnare attentabant. Sed nec eadem causa, nec similis erat materia. Iste enim ab adolescentia magnorum virorum discipline se subiiciens, magisque illorum ponderi, quam suo credens ingenio, qualis primo fuit Hilarius Pictauesis, post Bernardus Carnotensis, ad vltimum Anselmus & Radulphus Laudunenses Germani fratres, non leuem ab eis, sed grauem doctrinam hauserat, manu non subito ferule subducta, a scientia haud censura morum viteque grauitate discordante: non iocis vel ludicris, sed seriis rebus mentem applicarat. Hinc erat, ut tam gestu quam voce pondus seruans, sicut in factis, sic in dictis se ostenderet difficilem, ut nunquam puerilibus, vix autem eruditus & exercitatus quæ ab eo dicebantur, paterent animis. Is itaque primo Antisiodorum, post Parrisus vocatus est. Erant inter cetera quæ illi obiciebantur, de diuina maiestate quatuor capitula:

Dogmata Porretani.

Quod